

26 Σεπτεμβρίου 2014

Ψηφίδες από τον οσιακό βίο του Γέρ. Αρσενίου Σπηλαιώτη (1886-Σεπτέμβριος 1983)

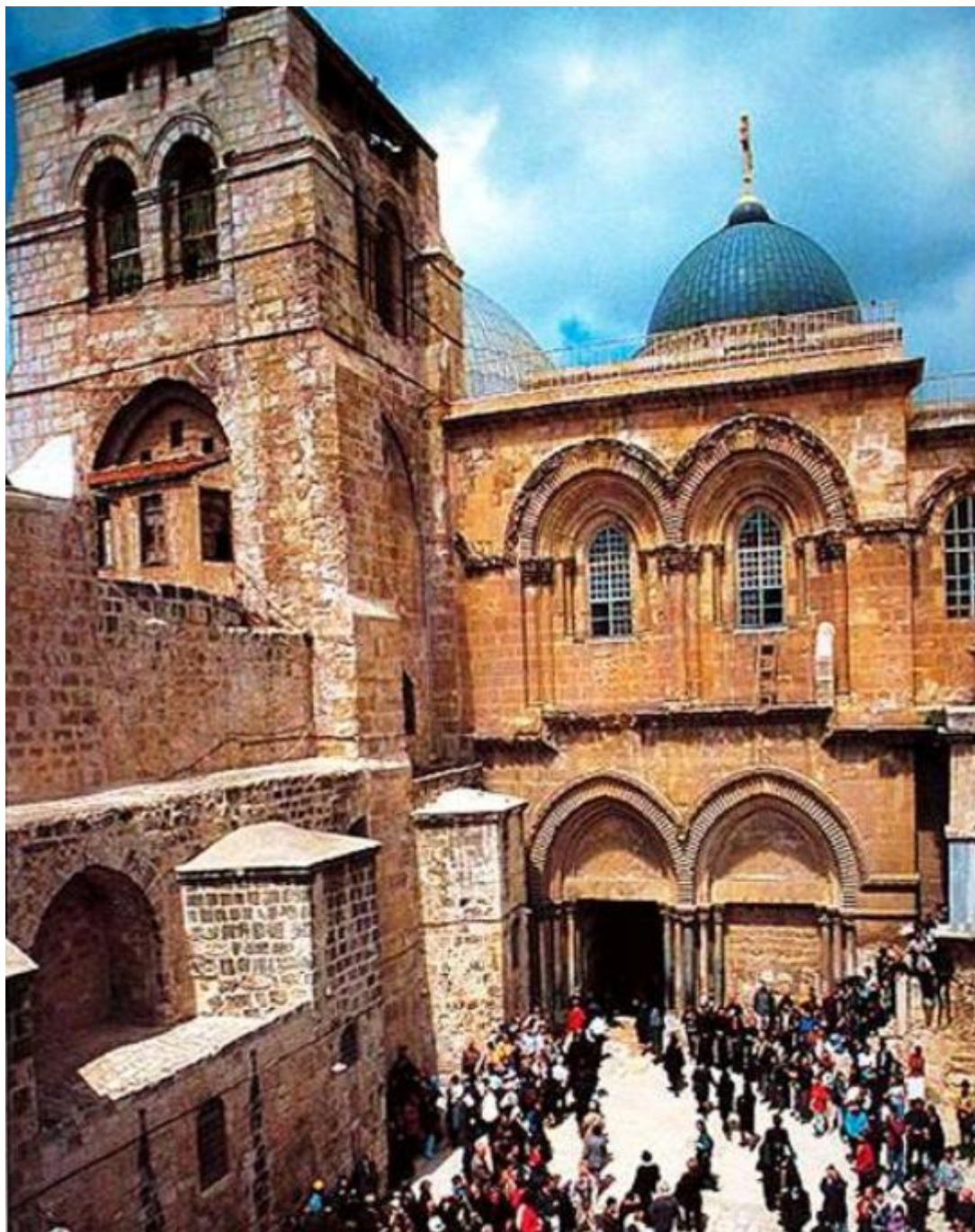
/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Ο μακάριος Γέρων Αρσένιος ο Σπηλαιώτης (1886-1983), συνασκητής για σαράντα περίπου χρόνια του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή (1897-1959).

Μέσα σε λίγες σελίδες δεν είναι εύκολο να σκιαγραφήσεις τον βίο και την πολιτείαν ενός μεγάλου ασκητού του μεγέθους του αιμνήστου Γέροντος Αρσενίου. Στην καταγωγή ήταν Πόντιος. Σε νεαράν ηλικία πυρωμένος από θείο ζήλο αναχωρεί με τα πόδια από τη Ρωσία μέχρι τη Βασιλεύουσα και από εκεί με πλοίο καταφθάνει στους Αγίους Τόπους, όπου άοκνως υπηρέτησε σχεδόν μία δεκαετία στον Πανάγιον Τάφο και σε άλλα προσκυνήματα.

Ο Ιερός Ναός της Αναστάσεως στα Ιεροσόλυμα όπου ο μακάριος Γέροντας Αρσένιος (συμπεριλαμβανομένων και άλλων αγιοταφιατικών προσκυνημάτων) διακόνησε για περίπου μία δεκαετία.

Εκεί κατά θείαν οικονομία γνωρίστηκε με τον γνωστό μεγάλο ασκητή της Αιγίνης, Ιερώνυμο από τον οποίον διδάχτηκε και τα πρώτα ανώτερα μαθήματα της ασκητικής ζωής.

*Ο μακαριστός Γέροντας Ιερώνυμος της Αίγινας, ο οποίος υπήρξε ο πρώτος εν Χριστώ
διαδάσκαλος του μακαρίου Γέροντα Αρσένιου του Σπηλαιώτου και Ησυχαστού.*

Αλλά η διψασμένη εκείνη ψυχή, πυρομένη από τον ένθεον έρωτα λέγοντας μετά του Δαυΐδ: «εδίψησέ σε η ψυχή μου εν γη ερήμω και αβάτω και ανύδρω», άφησε τους θορύβους του κόσμου και μετέβη στον Άθωνα, στο Αγιώνυμο περιβόλι της Θεοτόκου.

Παραδομένος στο Πανάγιο Πνεύμα σαν σε πρώτο σταθμό έμεινε λίγα χρόνια στην Ιερά Μονή Σταυρονικήτα όπου και έλαβε το άγιο σχήμα μετονομασθείς σε Αρσένιον από Ανατόλιος όπου ονομάσθη με ρασοευχή στα Ιεροσόλυμα.

Η Ιερά Μονή Σταυρονικήτα. Πανοραμική άποψη.

Εκμεταλλεούμενος το ιδιόρρυθμο σύστημα της μέχρι τότε λειτουργούσης Μονής, προέβη σε σκληρούς και ανώτερους αγώνες.

Όμως η δίψα της ασκήσεως πολύ σύντομα τον ώθησε κατόπιν πληροφορίας άνωθεν να εγκαταλείψη τη μοναστηριακή ζωή και να μεταβή στην ακρώρειαν του Όρους αναζητώντας ανώτερους ασκητές όπου με την διδαχή και το παράδειγμα τους οδηγούν εις την τελειότητα.

Βλέποντας ο Κύριος, τον ειλικρινή πόθον του δεν άργησε να του φανερώση το ποθούμενο. Και το ποθούμενο ήταν ένας άλλος νέος, ο οποίος έψαχνε ακριβώς για τον ίδιο σκοπόν και με τον ίδιον πόθο. Οι δύο αυτοί νέοι για πρώτη φορά συναντήθηκαν ψηλά εκεί πάνω στην αγία κορυφή του Άθω. Και όπως ο μαγνήτης έλκει και ενώνεται με το σίδηρο, κατ' αυτόν τον τρόπο το Πανάγιον Πνεύμα είλκυσε τον ένα προς τον άλλο. Έκτοτε ενωμένοι τω Πνεύματι παρέμειναν οι δύο νέοι αχώριστοι κατά την υπόσχεση που έδωκαν μεταξύ τους μέχρις ότου τους εχώρησε ο θάνατος.

Ο άλλος νέος ήταν ο μεγάλος μετέπειτα νηπτικός ασκητής του 20ου αιώνας Ιωσήφ ο Ησυχαστής, ο οποίος τότε με το λαϊκό του όνομα λεγόταν Φραγκίσκος Κώττης.

Ο μακάριοι Γέροντες Αρσένιος (αριστερά) και Ιωσήφ (δεξιά) οι Σπηλαιώτες και Ησυχαστές, οι για σαράντα χρόνια αχώριστοι συνασκητές. Λεπτομέρεια μεγαλύτερης φωτογραφίας.

Οι δύο αυτοί νέοι έκτοτε ωσάν μέλισσες μάζεψαν ότι το πιο εκλεκτό είχε τότε η έρημος του Αγίου Όρους προκειμένου να τρυγήσουν τους γλυκύτετους καρπούς του Αγίου Πνεύματος.

Γνωρίστηκαν πρώτα με τον φημισμένο Γέροντα Δανιήλ τον Κατουνακιώτη, με τον Καλλίνικον τον Ησυχαστή, με τον Γεράσιμο, με τον Ιγάτιο και όσα άλλα εύοσμα άνθη της ερήμου.

*Ο μακαριστός Γέροντας Δανιήλ Κατουνακιώτης (1846-1929), ο σοφός και διακριτικός
αγιορείτης Γέροντας*

Γράφει σε μία επιστολήν ο αείμνηστος Ιωσήφ: «τα σπήλαια ολοκλήρου του Άθωνα με εδέχοντο επισκέπτην, βήμα προς βήμα... ίνα εύρω πνευματικόν να με διδάξη ουράνιον θεωρίαν και πράξιν».

Έτσι λοιπόν ψάχνοντας βρήκαν και και το εκλεκτώτερο ρόδο της ερήμου τον παπα-Δανιήλ τον Ησυχαστήν εκεί ψηλά στη σπηλιά του Αγίου Πέτρου.

Ο ασκητής αυτός λειτουργούσε κάθε βράδυ μεσάνυχτα και η λειτουργία κρατούσε 3-4 ώρες, διότι από την πολλήν κατάνυξη και αίσθηση του μυστηρίου η λειτουργία γινόταν με πολλές διακοπές και πάντοτε το έδαφος γινόταν λάσπη από τα πολλά δάκρυα. Ο Γέροντας αυτός ήταν προικισμένος με πολλά χαρίσματα μεταξύ των οποίων και το προορατικό χάρισμα. Ζούσε με συνεχή ξηροφαγία και μονοφαγία όλο το έτος.

Απ' αυτόν οι δύο ασκητές Ιωσήφ και Αρσένιος παρέλαβαν την τάξιν της μονοφαγίας και ξηροφαγίας, αλλά και την τάξιν της παντοτινής αγρυπνίας.

[Συνεχίζεται]